

28. nedeľa C

*Ak sme zomreli s Kristom, s ním budeme aj žiť.
Ak mu budeme neverní, on ostáva verný,
lebo seba samého zaprieť nemôže. (2 Tim 2,11.13)*

Prvé čítanie

2. kniha Kráľov 5,14-17

Náman zostúpil a sedem ráz sa ponoril do Jordána podľa slov Božieho muža Elízea. A jeho telo sa obnovilo ako telo malého dieťaťa a bol čistý. Potom sa s celým svojím sprievodom vrátil k Božiemu mužovi, zastal pred ním a povedal: "Teraz viem, že na celej zemi niet Boha, iba v Izraeli. Prosím ťa, prijmi teraz dar od svojho služobníka." Elizeus odpovedal: "Ako žije Pán, pred ktorým stojím: nevezmem nič." A hoci Náman veľmi naliehal, aby si vzal, on odmietol. Vtedy Náman povedal: "Keď teda nechceš, dovoľ svojmu služobníkovi vziať si z tejto zeme, koľko unesú dve mulice. Lebo tvoj služobník už nebude obetovať celopaly a žertvy iným bohom, iba Pánovi."

Druhé čítanie

2. list Timotejovi 2,8-13

Milovaný, pamätaj, že Ježiš Kristus, ktorý sa narodil z Dávidovho rodu, vstal z mŕtvych, ako je to v mojej blahozvesti, pre ktorú znášam aj putá ako nejaký zločinec. Ale Božie slovo spútať nemožno. Preto pre vyvolených znesiem všetko, aby dosiahli spásu a večnú slávu v Kristovi Ježišovi. Pravdu hovorím: Ak sme s ním zomreli, budeme s ním aj žiť. Ak s ním vytrváme, s ním budeme aj kraľovať. Ak ho zaprieme, ani on sa neprizná k nám. Ak mu budeme neverní, on ostáva verný, lebo seba samého zaprieť nemôže.

Evanjelium

Lukáš 17,11-19

Na ceste do Jeruzalema prechádzal Ježiš cez Samáriu a Galileu. Keď prichádzal do ktorejsi dediny, vyšlo mu naproti desať malomocných. Zostali stáť opodiaľ a nahlas volali: "Ježišu, učiteľ, zmiluj sa nad nami!" Keď ich Ježiš zbadal, povedal: "Chodte ukážte sa kňazom!" A ako šli, stali sa čistými.

Len čo jeden z nich spozoroval, že je uzdravený, vrátil sa a veľkým hlasom velebil Boha. Padol na tvár k Ježišovým nohám a ďakoval mu. A to bol Samaritán.

Ježiš na to povedal: "Neočistilo sa ich desať? A kde sú tí deviati? Nenašiel sa okrem tohoto cudzinca nik, čo by sa bol vrátil a vzdal Bohu chválu?" A jemu povedal: "Vstaň a choď, tvoja viera ťa zachránila."

Na zamyslenie

Skutočnosť, v ktorej žijeme, má viac významov. Má svoju vonkajšiu a vnútornú stránku. Povrchný človek zostáva závislým predovšetkým od vonkajšej stránky. Človek s citom pre rôznorodosť života hľadá naproti tomu cez povrchnosť a dostáva sa až k tomu, čo je za tým. Veriaci človek vníma túto skutočnosť "za tým" ako prítomnosť živého Boha, ktorá sa dá zažiť a cítiť, vnímať. Jahwe je to meno, ktorým sa Boh dáva volať človekom: "Ja som ten, ktorý je tu (pre vás)"! Ja som tu pre vás vo všetkom, čo sa spája s vaším životom a ľudskými dejinami. Jahwe je Bohom života, nie smrti, nie druhého sveta, sveta hrobu. V momentoch utrpenia, zranenia a neľudskosti – vždy, keď sa temné mocnosti snažia preraziť, prikryť skúsenosť Jahweho, životodarnej sily, je to On, čo nám daruje nádej a vnútornú diaľku, ktorá pomáha vydržať, a z ktorej vychádzajú slová: "a napriek tomu ..."

Sýrčan Námán, ktorý má byť uzdravený (prvé čítanie) má presné predstavy o tom, ako by malo jeho uzdravenie prebiehať (táto časť je pred dnešným čítaním). To, že toto potom nefunguje, ako to on chce, ho sklame a rozhnevá. Hnev, zlosť a zaobranie sa s chorobou patria mimochodom podstatne do uzdravovacieho procesu. Potrebuje to veľké umenie presvedčovania jeho služobníkov, ktorí dokončujú prorocké pokyny tohto procesu – je potrebné veľa dôvery, vyrovnanie sa a vnútorná duchovná sila k tomu, aby sme uzdravujúci moment dali z ruky a to "kedy" a "ako" prenechali Bohu. A práve až v oslobodení dochádza k pravému vnútornému procesu uzdravenia, ako je to vyjadrené v dnešnom čítaní obrazom, sedemkrát sa ponoríť. V opustení a vo viere v neveriteľné otvára sa človek vo svojom živote prekvapeniu a zázraku, vytvára tak priestor pre účinkovanie Božieho Ducha.

Aj Samárijsčan v evanjeliu spoznáva vo svojom novodarovanom živote Boží zásah do jeho bytia. To je charakteristické pre kresťanskú vieru: spoznanie, že život v plnosti je vždy Božím darom. Na rozdiel od Samárijsčana, ktorý bol uzdravený z malomocenstva, zostávajú ostatní deviati uzdravení na povrchu skutočnosti. Títo nevedia svoju premenu vykonať až do posledného dôsledku, a to je poďakovať sa v tej najväčšej hĺbke a rozprávať ďalej veľké Božie diela. S vďačnosťou sa nestretáme každý deň. Vďačnosť je nemoderná. Byť vďačný je považované za slabosť. Silný nepotrebuje ďakovať. Máme pravdepodobne právo na všetko. Len jeden z desiatich dokáže preraziť povrchnú samozrejmú!

Strata vďačnosti (Dankbarkeit) vysvetľuje značné nepremýšľanie (Ge-dank-enlosigkeit) vo vzťahu ku skutočnosti. Ďakovať (danken) pochádza od slova myslieť (denken), pamätať (gedenken) a označuje to s myslením a pamätaním (Ge)Denken spojený cit. Ten, kto neďakuje, nemyslí. Myslenie viery naproti tomu objavuje vždyprítomného Boha v stvorení a v dejinách a ďakuje za to. Ten človek, ktorý sa otvoril v skutočnosti Božej prítomnosti, je vďačný. Ten, kto nevie ďakovať, tomu zostáva vnútorne všetko cudzie, keďže to nevie prijať s uznaním. Pravá vďaka ústi vždy do vzdávania chvály Bohu. (V hebrejčine majú slová "ďakovať" a "chváliť" rovnaký slovný kmeň, aj tu vidíme, ako veľmi tieto pojmy patria spolu.)

Kiežby sa aj nám podarilo, pozorovať náš život "zvnútra", spoznať, ako veľa náklonnosti, uzdravenia a sily je nám Bohom prisľúbené a už teraz sa to naplňa. Nech sa nám darí dôverovať v Ježišovo slovo, že nešťastie v našom živote je "na ceste" k uzdraveniu, k záchrane. A nech prispejeme aj my našou radosťou a vďačnosťou k tomu, že aj druhým sa dostane na tejto ceste uzdravenia, spásy.